

Sygn. akt **X K 682/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 14 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06 grudnia 2017 roku sprawy

J. K. (K.), syna E. i H. z domu T., urodzonego (...) w miejscowości R.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 kwietnia 2017 roku w P. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik pierwszego badania wykazał 0,67 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazany oraz nie stosując się do środka karnego w postaci zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku, sygn. akt X K 105/17 z dnia 04.04.2017 roku za czyn z art. 178a § 1 k.k., tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżonego **J. K. (K.)** w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 26 kwietnia 2017 roku w P. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik pierwszego badania wykazał 0,67 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 04 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt X K 105/17 za czyn z art. 178a § 1 k.k., tj. popełnienia występku kwalifikowanego z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu za to karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec **J. K. (K.)** dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. K. (K.)** świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 35 § 4 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego **J. K. (K.)** do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 49/83 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **J. K. (K.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w wysokości (...), 24 00 złotych (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia sześć złotych, 24/100), w tym kwotę 300, 00 złotych (trzysta złotych, 00/100) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wobec J. K. w dniu 04 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wydał w sprawie X K 105/17 wyrok, w którym przypisał mu popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k. Orzeczenie to zapadło na podstawie art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 § 6 k.p.k. na skutek uwzględnienia wniosku Prokuratora o skazanie J. K. bez przeprowadzania rozprawy, sporządzonego w oparciu o uzgodnienia w przedmiocie kary oraz środków karnych poczynione w toku postępowania przygotowawczego z J. K.. J. K. zawiadomienie o terminie posiedzenia w trybie art. 335 § 2 k.p.k. odebrał osobiście, jednakże na posiedzenie to się nie stawił.

Wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 04 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt X K 105/17 uprawomocnił się w dniu 12 kwietnia 2014 roku. W pkt II tego rozstrzygnięcia orzeczono wobec J. K. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi J. K. odebrał w dniu 8 sierpnia 2017 roku.

dowody: wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 105/17 k. 13; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 22-23, 103v.-10; informacja ze starostwa powiatowego w P. k.11, 47,99-100;

W dniu 26 kwietnia 2017 roku około godziny 15:00 J. K. udał się swoim samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) ze swojego miejsca zamieszkania do P., gdzie zamierzał zająć się sprawami związanymi z ubezpieczeniem rzeczowego pojazdu i jego zbyciem. Tam przed godziną 16.00 spotkał swojego kolegę o imieniu M. i wspólnie z nim udał się do pobliskiego lokalu, gdzie na przestrzeni około godziny wypił trzy drinki z zawartością wódki o bliżej nieokreślonej ilości. Przed rozpoczęciem spożywania alkoholu J. K. niczego nie jadł. Po zakończeniu spożywania alkoholu J. K. odczekał około godziny, po czym postanowił wrócić samochodem do domu. Następnie, pomimo uprzedniego spożywania alkoholu, J. K. wszedł do swojego samochodu marki R. (...), a następnie rozpoczął nim jazdę w kierunku K., którą kontynuował aż do czasu jego zatrzymania do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji pełniących służbę w nieoznakowanym patrolu zmotoryzowanym. W toku kontroli drogowej J. K. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badania wykonano urządzeniem Alkotest 6810, które w tej dacie było sprawne stosownie do świadectwa wzorcowania nr AW/677.41/16. Pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 17:37 dało wynik 0,67 mg/dm³ alkoholu w wydychanym przez J. K. powietrzu, drugie przeprowadzone o godzinie 17:52 – 0,73 mg/dm³ alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu.

Dowód: protokół z przebiegu badania urządzeniem elektronicznym k. 2-2v.; świadectwo wzorcowania k. 3-3v.; notatka urzędowa k. 1; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 22-23, 103v.-104.

Słuchany w charakterze podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego J. K. oświadczył, iż rozumie treść stawianego mu zarzutu i przyznaje się do jego popełniania wyłącznie w zakresie prowadzenia pojazdu mechanicznego pod wpływem alkoholi. Odnosząc się zaś do zarzutu prowadzenia pojazdu mechanicznego pomimo orzeczonego wcześniej, prawomocnego w dacie zdarzenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych J. K. stwierdził, że w inkryminowanym czasie nie miał wiedzy, co do tego, iż obowiązuje go rzeczony zakaz.

Treść swoich oświadczeń i wyjaśnień podtrzymał następnie w toku postępowania sądowego słuchany w charakterze oskarżonego. Stwierdził wówczas, że choć był powiadomiony o terminie posiedzenia w przedmiocie wydania wobec niego wyroku na podstawie art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 § 6 k.p.k., nie stawił się na nim. Potwierdził również, że uzgadniał z Prokuratorem w toku postępowania przygotowawczego o sygn. akt PR Ds. 2348/16 kary i środki karne, które to uzgodnienia zawarto następnie we wniosku złożonym w trybie art. 335 k.p.k.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odstępując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego J. K. k. 22-23, 130v.-104.

J. K. ma wykształcenie wyższe. Jest żonaty i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Jest emerytem i osiąga stały miesięczny dochód w wysokości 3,500 zł. Stan jego zdrowia jest dobry; nie był leczony psychiatrycznie i neurologicznie, byle leczony przeciwalkoholowo w 2011 roku. W toku postępowania został przebadany przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie stwierdzili, iż w czasie popełnienia przestępstwa nie zachodziły względem niego przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 20-21; dane z rozprawy k. 103-103v.; dane o karalności k. 9-10; opinia sądowo – psychiatryczna k. 51-53; odpis wyroku k.13; pismo z K. k.48-49,74-75; orzeczenie o niezdolności do służby wojskowej k.102

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego J. K. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz – częściowo – wyjaśnienia samego oskarżonego w części uznanej za wiarygodną. Jednocześnie jednak Sąd doszedł do przekonania, iż zachodzi konieczność zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu poprzez jego zakwalifikowanie wyłącznie z art. 1781 § 1 i 4 k.k., co szerzej omówiono niżej.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów dołączonych do akt sprawy w postaci: danych o karalności, odpisu orzeczenia, danych osobopoznawczych, protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz świadectwa wzorcowania. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Dowody te mają szczególny charakter, gdyż stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, pozwalają również potwierdzić informację dotyczącą jego uprzedniej karalności.

Podobnie za wiarygodny dowód uznał Sąd notatkę urzędową sporządzoną w dniu 26 kwietnia 2017 roku. Sąd podkreśla przy tym, iż notatka urzędowa dotycząca okoliczności zdarzenia stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania potwierdza jedynie obiektywny fakt ich zaistnienia, zaś w pozostałym zakresie, tj. odnośnie jej treści, nie stanowiła podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłoby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu (np. zeznań świadków) treścią notatek urzędowych. Stałoby to w sprzeczności z treścią art. 174 k.p.k.

Sąd nie miał zastrzeżeń co do wiarygodności wydanej w sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej, albowiem nie budzi ona wątpliwości. Została ona sporządzona przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia zawodowego. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów, Sąd uznał ją za miarodajny dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na jej podstawie.

W świetle informacji wynikających ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów, w ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego jedynie w części mogły zostać uznane za wiarygodne. I tak, na wiarę zasługiwały te depozycje oskarżonego, w których wskazywał on na fakt spożywania alkoholu w dniu 26 kwietnia 2017 roku, a także tego, że następnie prowadził on swój samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...). Powyższe bowiem potwierdzają dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym również protokół z badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Brak zatem podstaw, ażeby zakwestionować te twierdzenia oskarżonego. Podobnie należy ocenić jego wyjaśnienia, w których podał on, że uzgodnił z Prokuratorem, w toku uprzednio toczącego się postępowania przygotowawczego pod sygn. akt Ds.23448/16 karę i środki karne, które zostały wobec niego orzeczone za czyn z art. 178a § 1 k.k., którego dopuścił się

on w dniu 2 listopada 2016 roku. Powyższe wynika bowiem z treści wyroku tut. Sądu wydanego w sprawie o sygn. akt X K 105/17 w trybie art. 335 § 2 k.p.k., w treści którego owe uzgodnienia zostały zaakceptowane. T. należy ocenić te oświadczenia oskarżonego, w których podał on, że został osobiście zawiadomiony o terminie posiedzenia, podczas, którego zapadł wyrok w sprawie X K 105/17.

Nie sposób natomiast uznać za polegające na prawdzie twierdzenia oskarżonego, w których podawał on że nie miał świadomości, ażeby w dniu 26 kwietnia 2017 roku zapadł już wobec niego wyrok w sprawie o sygn. akt X K 105/17. Na poparcie swoich twierdzeń oskarżony podnosił, że nie był obecny na posiedzeniu Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 105/17, w toku którego wydano względem niego wyrok skazujący go za czyn z art. 178a § 1 k.k., w którego treści orzeczono również środek karny w postaci trzyletniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd analizując treść tych zapewnień zauważył jednak, że rzeczony wyrok wydany w sprawie o sygn. akt X K 105/17 zapadł w trybie przewidzianym w art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 § 6 k.p.k., a zatem na podstawie uzgodnień dokonanych wcześniej między J. K. i Prokuratorem prowadzącym postępowanie przygotowawcze, co sam oskarżony potwierdził. Co ważne, sam oskarżony przyznał w swoich wyjaśnieniach (k. 103v.), że treść wniosku sporządzonego przez Prokuratora na podstawie art. 335 k.p.k. i dołączonego do aktu oskarżenia w sprawie o sygn. akt X K 105/17 była mu znana. J. K. miał zatem pełną świadomość tego, że za popełniony przez niego w dniu 02 listopada 2016 roku występki, kwalifikowany z art. 178a § 1 k.k. zostanie orzeczony względem niego trzyletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd stwierdził również, że choć brak jest podstaw by kwestionować zapewnienia oskarżonego, iż nie był obecny na posiedzeniu w przedmiocie wydania wobec niego worku skazującego w sprawie o sygn. akt X K 105/17, to w żadnym razie nie przemawia to za uznaniem, że w dniu 26 kwietnia 2017 roku nie wiedział on o wydaniu wobec niego tego orzeczenia i związanych z nim konsekwencjach prawnych. J. K. wyjaśniając w niniejszej sprawie przed Sądem stwierdził bowiem, iż otrzymał zawiadomienie o terminie posiedzenia w sprawie o sygn. akt X K 105/17, to zaś odbyło się w dniu 04 kwietnia 2017 roku. Skoro zatem oskarżony, jak wskazano wyżej, wiedział jakiej treści rozstrzygnięcie ma wobec niego zapaść – uzgadniając jego elementy wcześniej z Prokuratorem, a ponadto został poinformowany o terminie posiedzenia, w toku którego orzeczenie to zostało wydane, to niewątpliwie musiał on mieć świadomość, że w dacie prowadzenia pojazdu, tj. w dniu 26 kwietnia 2017 roku, mogło ono wobec niego już zapaść i stać się prawomocne – oskarżony nie podjął bowiem żadnych kroków zmierzających do jego zaskarżenia. Tym samym jego wyjaśnienia w tym zakresie jawią się jako sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania i, jako takie, nie polegające na prawdzie. W ocenie Sądu stanowiły one wyłącznie linię obrony oskarżonego.

Niemniej jednak Sąd zważył dalej, że jak wynika z treści wyroku wydanego wobec oskarżonego w dniu 4 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt X K 105/17, J. K. zaliczono na poczet orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy począwszy od 2 listopada 2016 roku (vide k.13). Ponadto, oskarżony podał, że informacje o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami otrzymał dopiero w maju 2017 roku, a z akt sprawy wynika, że informację o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi otrzymał dopiero w sierpniu 2017 roku. Sąd stwierdził zatem, że przekonywujące są argumenty oskarżonego, że w dniu 26 kwietnia 2017 roku mógł on nie mieć wiedzy ***w jakim okresie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych będzie wobec niego obowiązywał.*** Z tego też względu Sąd wyeliminował ową okoliczność z opisu przypisanego oskarżonemu czynu. W konsekwencji Sąd za zasadną uznał zamianę kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na art. 178a § 1 i 4 k.k.

Na podstawie przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony J. K. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu kwalifikowanego z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Natomiast art. 178a § 4 k.k. stanowi, że jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka

odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, wówczas podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Sąd zważył dalej, że definicji stanu nietrzeźwości dostarcza art. 115 § 16 k.k., zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny na postawie wyników badań dokonanych sprawnym urządzeniem pomiarowym i czemu nie przeczy również sam oskarżony, J. K. prowadził w dniu 26 kwietnia 2017 roku w ruchu lądowym samochód marki R. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, albowiem I badanie stanu jego trzeźwości wykazało, że posiadał on 0,67 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu; natomiast drugie badanie stanu trzeźwości wskazało, że u oskarżonego stwierdzono 0,73 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponadto, J. K. był w dniu 26 kwietnia 2017 roku prawomocnie karany za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem tut. Sądu z dnia 04 kwietnia 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt X K 105/17, którą to okoliczność przewidywał i godził się z nią. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można zatem również winę w popełnieniu przypisanego mu czynu. Jak zaznaczono bowiem przy okazji omawiania wyjaśnień oskarżonego – Sąd nie miał przy tym wątpliwości, że rozpoczynając jazdę swoim samochodem w dniu 26 kwietnia 2017 roku J. K. miał świadomość, że mogło wobec niego zapaść orzeczenie w sprawie o sygn. akt X K 105/17, a także, że może być ono już prawomocne. Sam oskarżony nie podjął bowiem żadnych kroków celem jego zaskarżenia. Tym samym oskarżony przewidywał, że jest osobą, wobec której uprzednio zapadł wyrok skazujący za występki z art. 178a § 1 k.k. i, prowadząc w dniu 26 kwietnia 2017 roku swój samochód, godził się z tym. Podobnie, oskarżony miał przecież świadomość jaką ilość alkoholu i o jakim stężeniu spożył przed rozpoczęciem jazdy w dniu 26 kwietnia 2017 roku; mimo tego, po około godzinie „odpoczynku” rozpoczął on i kontynuował jazdę w/w pojazdem, co w ocenie Sądu i przy uwzględnieniu wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego świadczy o tym, że chciał popełnić ów czyn zabroniony. Oskarżony jest bowiem dorosłym mężczyzną i, z pewnością, nie pierwszy raz spożywał alkohol, również wysokoprocentowy. Miał on zatem wiedzę o jego wpływie na swój organizm. Oskarżony jest przy tym podmiotem zdolnym ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili popełnienia czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał więc obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i z tego tytułu zasadnie przypisać mu można sprawstwo występków z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Przechodząc do omówienia kwestii kary, Sąd miał na uwadze dyrektywy jej wymiaru określone w art. 53 k.k.

Sąd wziął również pod uwagę zawartą w art. 58 § 1 k.k. zasadę prymatu kar nieizolacyjnych, zgodnie z którą sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary, uwzględniając przy tym, że przestępstwo jakiego dopuścił się oskarżony jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. W związku z powyższym Sąd wymierzył J. K., na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. karę 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Orzekając w tym zakresie Sąd jako okoliczność obciążającą J. K. uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego występków, wyrażający się w sposobie i okolicznościach popełnienia czynu, a także motywacji sprawcy. Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawia okoliczność, iż oskarżony kolejny raz świadomie łamał obowiązujący porządek prawny. Jako osoba dorosła i potrafiąca kierować swoim postępowaniem oskarżony miał bowiem zarówno świadomość skutków spożywania alkoholu. Nie bez znaczenia pozostała też okoliczność, iż stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu znacznie przekroczyło wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k.,

jednocześnie zaś kierował pojazdem w czasie znacznego natężenia ruchu na drodze (co sam zaznaczał w swoich wyjaśnieniach), stwarzając tym samym zagrożenie dla wielu osób. Sąd miał nadto na uwadze względy prewencji ogólnej, w szczególności nagminność popełnienia czynów z art. 178a § 1 i 4 kk. i konieczność kształtowania w tym zakresie świadomości społeczeństwa, jednakże uznał, że względy te muszą ustąpić względom prewencji szczególnej. Uwzględniając zatem wszystkie stawiane karze cele, Sąd doszedł do przekonania, że kara ograniczenia wolności urzeczywistni je pełniej aniżeli kara grzywny albo pozbawienia wolności – nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W przekonaniu Sądu kara ograniczenia wolności w orzeczonym wymiarze, jako realna dolegliwość, związana z koniecznością wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, winna stanowić dla J. K. bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiada ona w ocenie Sądu również doniosły walor w zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie względem J. K. zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju dożywotnio – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 4 k.k. Sąd uznał przy tym, iż w odniesieniu do oskarżonego, nie zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który przemawiałby za ograniczeniem okresu obowiązywania rzonego zakazu. J. K. rozpoczynając w dniu 26 kwietnia 2017 roku jazdę samochodem miał bowiem świadomość zarówno co do tego, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, jak i przewidywał, że zapadł już wobec niego wyrok skazujący za czyn z art. 178a § 1 k.k. w sprawie o sygn. akt X K 105/17 i godził się z tym. Obie te okoliczności zostały jednak przez niego zignorowane. Z tego też względu Sąd uznał, iż odstąpienie od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych byłoby w przedmiotowej sprawie nieadekwatne.

Mając na uwadze treść art. 43a § 2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 10.000 zł (ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu.

Dodatkowo Sąd, mając na uwadze okoliczności popełniania przez oskarżonego zarzucanego mu czynu oraz fakt, iż dwukrotnie w stosunkowo krótkim odstępie czasu wypełnił on swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k., korzystając z możliwości jaką daje unormowanie zawarte w art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 35 § 4 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt. 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Nadto Sąd na podstawie na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 49/83 poz. 223 ze zm.) obciążył oskarżonego kosztami sądowymi. Sąd orzekając w tym przedmiocie zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie, oskarżony osiąga bowiem stały miesięczny dochód nie mając przy tym nikogo na swoim utrzymaniu, ich poniesienie nie będzie zatem stanowiło dla niego nadmiernego obciążenia.